

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. Richard Wurmbrand

(continuare din numărul trecut)

“Din pizmă îl dădură în mâinile lui.” (Matei 27:18)

Champollion fusese un elev slab. Excelase însă în ce privește limbile. La vârsta de unsprezece ani învățase deja ebraica, araba, siriana, chaldeeană, persana și copta. Nici o altă materie școlară nu-l interesase. La vârsta de șaptesprezece ani deveni membru al Academiei, după ce ajunsese celebru prin cartea sa “Egiptul sub Faraoni”. La vârsta de douăzeci de ani era profesor universitar.

Marea lui ambiție era să descifreze hieroglifele egiptene. Îndată ce izbuti, se grăbi spre casa unui prieten cu cuvintele: „Am reușit!” Leșină însă, când îl auzi pe prietenul său: spunând: “Ești al doilea. Alexander Lenoir a publicat înaintea ta broșura cu traducerea semnelor egiptene.” Mai târziu descoperi că nu avea de ce se îngrijora: cartea lui Lenoir fusese o farsă.

Oricum, caracterul lui Champollion ieșise la lumină, El însuși va fi crezut că lucra în interesul pur al științei. Dar nu era așa. Era preocupat de propria lui faimă. Nu fusese bucuros de contribuția altcuiva la aceeași știință. Era invidios. Toate descoperirile trebuiau să-i poarte numele.

Champollion însuși căzu mai târziu victimă invidiilor altora. A fost chiar arestat și denunțat de colegii de breaslă, care nu puteau suferi ca altcineva să aibă un nume mare.

Motivele condamnării lui Isus au fost complexe. Unul din motivele principale a fost invidia. Hristos știa să predice ca nimeni altul. Făcea minuni. Era iubit, în timp ce alții erau doar respectați. A îndrăznit să fie Mesia, fără să fi avut doctorate în teologie.

În fiecare din noi există tendința de a fi invidios. Invidioșii nu vor moșteni împărăția cerului.

„Alerg spre țintă.” (Filipeni 3:14)

Am ascultat odată mărturia unei norvegience de peste șaptezeci de ani, care spunea că-L primise pe Hristos când avea paisprezece. Auzise o predică în care pastorul descria Judecata din urmă. Dumnezeu va ședea pe tronul Său alb. În spatele lui va fi o perdea enormă. În fata Lui, în rînd, vor sta toți cei ce vor fi judecați. Dumnezeu va face un semn cu mîna și, de după perdea, vor apare ființe de o nespusă frumusețe, radiind splendoare și glorie. Fiecare dintre aceste ființe va sta în fața cîte unui acuzat. Bărbații și femeile! care nu vor mai fi văzute niciodată asemenea splendoare. Îl vor întreba pe Dumnezeu: “Cine sînt aceste făpturi minunate?”

Dumnezeu va răspunde: „Aceștia sînteti voi, așa cum ați fi devenit dacă ați fi ascultat vocea Mea.” Atunci oamenii vor înțelege ce au pierdut și, rușinați, se vor îndrepta singuri spre iad, pentru a scăpa de vederea șansei pe care au respins-o.

Ilustrația aceasta o adusesse pe norvegiancă la Hristos. De când am auzit-o, acum patruzeci de ani, am folosit-o și eu de multe ori în predicile mele, și ea a adus încă multe alte suflete la Mîntuitorul. Predica aceluia pastor are efect încă și acum, la un secol de la moartea lui.

Există un “Eu” real și un “Eu” ideal, persoana care sînt și persoana pe care Dumnezeu o concepuse, plănuiind-o să fiu Eu. Pot să trăiesc viața de fiecare zi la nivelul imediatului, sau pot să alerg spre țintă, spre “Eu”-l ideal, ființa pe care mi-o destinase Dumnezeu.

Să fim cu grijă azi, spre a nu ne rușina în Ziua aceea.

“După cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire.” (Romani 5:18)

Arătîndu-i unui pacient din sanatoriu un platan uriaș uscat din rădăcini, doctorul îi povesti istoria copacului.

Fusese ucis de un vierme mărunț.

“Cu doi ani în urmă copacul acesta era la fel de sănătos și de verde ca toți ceilalți copaci din grădină. Într-o zi, am observat cum un vierme lung de vreo trei inchi încearcă să-i străpungă scoarța. Botanistul m-a rugat să nu-l omor și să nu-l deranjez, căci voia să afle în cât timp se va usca un arbore atacat de el. Am acceptat ideea și am lăsat viermele cu capul negru să-și continue nestingherit activitatea. Foarte repede apărură o gaură în coajă. Curând după aceea căzură și frunzele copacului, mult mai devreme decât de obicei. Un an mai târziu era uscat. Viermele ajunsese la inima lui.”

Păcătuiind o singură dată, Adam și Eva au pierdut Paradisul, pentru ei și pentru urmașii lor. Moise a pierdut Pământul Făgăduinței pentru un singur păcat. Mulți își petrec întreaga viață în închisoare datorită unei singure fapte nebunești.

Cu neprihănirea este la fel ca și cu păcatul. După cum un păcat îl poate distruge pe un om pe vecie și să aibă o influență mortală asupra urmașilor lui timp de multe generații, tot așa o faptă a lui Hristos, suferința îndurată pentru noi pe crucea de pe Golgota, l-a glorificat pe El și a adus salvarea tuturor celor ce cred în El.

Nu privi ca neimportant acel singur păcat care se ține scai de tine. Mai degrabă pune-ți credința în unica faptă a lui Isus Hristos.

“Cuvîntul . . . a locuit printre noi plin de har.” (Ioan 1:14)

Un indian american veni din rezervația sa la San Francisco, ca să ia parte la o petrecere în casa elegantă a unui creștin. Se încinse acolo o discuție despre har și lege. Indianul asculta cu atenție, încercînd să înțeleagă. Cînd, în fine, se lumină, ceru voie să-și spună și el părerea.

Cînd am ajuns la gară, zise el, o gară veche și urîță, am văzut o plăcută pe care scria “Scuripatul interzis.” Și am scuripat! Apoi am ajuns în casa asta minunată, cu covoare, perdele și mobilă cum n-am mai văzut niciodată. M-am uitat în jur să văd semnul cu “Scuripatul interzis”. Nici urmă. Și n-am scuripat. Primul caz mi-a arătat legea, al doilea mi-a arătat harul.

Nici o lege, nici chiar legea lui Dumnezeu, nu poate da viață (Galateni 3:21). Dar ceea ce nu poate face legea a fost făcut de Dumnezeu prin trimiterea singurului Său Fiu în trup (Romani 8:3);

Cum poate o inscripție de genul „Nu fă asta, sau cealaltă”, chiar dacă a fost scrisă de mîna lui Dumnezeu, să-l oprească pe om de la păcat, cînd omul este un păcătos convins? Nu face decît să se opună îndărătniciei lui înnăscute.

Gara este urîță și nu e nimic acolo care să mă atragă. Ca urmare eu mă amuz scuripînd pe jos tocmai pentru că e interzis. Dar Hristos mă mută în altă sferă. El mă face să șed cu El în locurile cerești, unde am părășie cu sfinții și văd în jurul meu, numai exemple de dragoste și frumusețe. Nimeni nu-mi mai interzice să scurip. Dar oare de ce aș face-o?

Mută-te din sfera legii în aceea a harului.
